

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **Mgr. P. V.**
bytem D. Ž.
zastoupená advokátem Mgr. Bc. Rudolfem Vinšem
sídlem Západní 1448/16, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**
sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary

za účasti osob zúčastněných na řízení:

- 1) J. T.
bytem S.
- 2) G. T.
bytem S.
- 3) M. G.
bytem S.
zastoupený J. T.
bytem S.
- 4) M. L.
bytem S.

zastoupený J. T.
bytem S.

5) CETIN a.s.
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 10. 2019, č. j. 1234/SÚ/18-8, ze dne 22. 10. 2019, č. j. 1235/SÚ/18-8, a ze dne 30. 4. 2020, č. j. KK/344/SÚ/19-7

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadená rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobami domáhala zrušení tří rozhodnutí žalovaného. V rozhodnutí ze dne 21. 10. 2019, č. j. 1234/SÚ/18-8 (dále jen „*napadené rozhodnutí 1*“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru stavebního a územního plánování ze dne 16. 10. 2018, č. j. MUSO/101408/2018/OSÚP/MAVO. Tímto prvoinstančním rozhodnutím bylo zakázáno užívání stavby Rekonstrukce objektu č.p. X, S., B. č.p. X na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. Sokolov. V rozhodnutí ze dne 22. 10. 2019, č. j. 1235/SÚ/18-8 (dále jen „*napadené rozhodnutí 2*“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru stavebního a územního plánování ze dne 4. 12. 2018, č. j. MUSO/116022/2018/OSÚP/MAVO. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím nařídil zkušební provoz stavby Rekonstrukce objektu č.p. X, S., B. č.p. X na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. Sokolov. Předmětem zkušebního provozu byl provoz tepelného čerpadla z důvodu ověření podmínek hluku v noční době za provozu technologického zařízení – tepelného čerpadla. Rozhodnutím ze dne 30. 4. 2020, č. j. KK/344/SÚ/19-7 (dále jen „*napadené rozhodnutí 3*“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru stavebního a územního plánování ze dne 18. 2. 2019, č. j. MUSO/76117/2018/OSÚP/MAVO. Prvoinstančním rozhodnutím správní orgán nařídil odstranění stavby Rekonstrukce objektu č.p. X, S., B. č.p. X na pozemku parc. č. X v k. ú. Sokolov.
2. Žaloba ze dne 23. 12. 2019 (zaevidovaná pod sp. zn. 57 A 183/2019) a žaloba ze dne 7. 7. 2020 (zaevidovaná původně pod sp. zn. 77 A 92/2020) byly usnesením ze dne 16. 7. 2020, č. j. 77 A 92/2020-26, spojeny ke společnému projednání.

II.

Žaloby

3. Žalobkyně v **žalobě ze dne 23. 12. 2019** namítala, že jak zahájení obou řízení, postup úřadů v nich, tak zejména rozhodnutí žalovaného i obě rozhodnutí SÚ jsou nezákonná, když žalovaný, jakož i Stavební úřad, věc nesprávně právně posoudil. Žalovaný, resp. Stavební

úřad, současně nesprávně a neúplně zjistil skutkový stav věci ve smyslu § 3 správního řádu. Uvedená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a tudíž nezákonná.

4. „Věc se točí“ kolem tepelného čerpadla s přísl. (a úřady tvrzené změny jeho typu, resp. dodavatele či změny jeho umístění provedené žalobkyní), přičemž jeho sounáležitost se Stavbou, jakož i jeho prostorová pozice, je dána projektovou dokumentací, a aprobována společným územním rozhodnutím a stavebním povolením.
5. Stavba byla povolena, a to pravomocným společným územním a povolením stavby Stavebního úřadu ze dne 25. 8. 2014, č. j. 67902/2014/ OSÚP/MAKR (dále jen „Povolení“). Součástí spisu stavebního řízení, tj. podkladem Povolení byla zejména kompletní projektová dokumentace, vč. výkresů a technické zprávy týkající se Stavby, vč. Tepelného čerpadla, jakož i stanoviska a vyjádření příslušných entit. Bez toho by Povolení nepochybně nebylo vydáno. V listopadu 2014 byla Stavba dokončena.
6. Ačkoli žalobkyně Stavebnímu úřadu doložila kromě DSP 0415 i veškeré další dostupné (a dostatečné) podklady týkající se Tepelného čerpadla, a to již i čerpadla DAIKIN, výzvou ze dne 15. 12. 2014 Stavební úřad vyzval žalobkyni k předložení „výkresu tepelného spádu a výkresu zvukového a tepelného spektra“ týkající se instalovaného Tepelného čerpadla DAIKIN. Žalobkyni bylo výrobcem sděleno, že takové výkresy není možné vypracovat.
7. Stavba byla řádně provedena, byla podána žádost o kolaudační souhlas. Provedená stavba je konzistentní s Povolením, jež ji závazným způsobem individualizuje mj. pomocí podkladů Povolení. Žalobkyně tedy korektně jednak získala Povolení a jednak vykonala práva i povinnosti z něho plynoucí v souladu s ním.
8. V dubnu 2015 byla na popud žalobkyně zhotovena dokumentace skutečného provedení stavby (dál jen „DSP0415“) a v téže době byla DSP0415 předána Stavebnímu úřadu. V červenci 2015 bylo žalobkyni vydáno prohlášení autorského dozoru a současně zodpovědného projektanta dokumentace skutečného provedení stavby. Rozhodnutími Stavebního úřadu ze dne 14. 10. 2015 a 7. 3. 2017 bylo mj. na základě DSP0415 (a kontrolních prohlídek, které konstatovaly soulad s provedením stavby) povoleno předčasné užívání stavby vždy na omezenou dobu (nejprve do 31. 11. 2016 a následně do 31. 11. 2017) pokaždé za podmínky, že vytápění objektu a ohřev TUV bude zajišťovat pouze (záložní) elektrický kotel (neplnohodnotné vytápění, pouze teploty v případě poruchy tepelného čerpadla). Úředníci Stavebního úřadu se rozhodli tepelné čerpadlo zpětně zakázat, resp. nepovolit jeho provozování a též pro předčasné užívání stavby vytvářeli záměrné překážky a komplikace.
9. Podle Stavebního úřadu (viz Sdělení ze dne 19. 11. 2014) byla již 6. 11. 2014 na základě „podnětu“ zjištěna cit. „černá stavba“ – tepelné čerpadlo se základem – a Stavební úřad sdělil, že zahájí podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona řízení o odstranění stavby. V následujících měsících se Stavební úřad snažil tímto nátlakem přimět žalobkyni k podání žádosti o dodatečné stavební povolení na tuto „černou stavbu“, což žalobkyně učinila (ihned 19. 11. 2014), avšak po nekonečné a marné snaze získat kolaudační souhlas žalobkyně tuto svou žádost vzala v plném rozsahu zpět (7. 3. 2017). Záminkou pro tento postup ze strany Stavebního úřadu byla údajná změna typu Tepelného čerpadla, ochranná ocelová konstrukce a základ pro Tepelné čerpadlo. Až rozhodnutí žalovaného č. j. 606/SÚ/18-4 ze dne 3. 8. 2018, kterým se ruší Rozhodnutí Stavebního úřadu č. j. MUSO/18609/2018/MAVO ze dne 9. 4. 2018 (odstranění stavby „Kovová konstrukce s venkovní vzduchotechnickou jednotkou tepelného čerpadla na objektu č.p. X v ulici B.,

pozemek parc. č. X v katastrálním území Sokolov a obci Sokolov“) v odůvodnění na str. 5 konstatovalo, že: „K zastavení řízení muselo dojít z důvodu, že toto řízení nemělo být z výše uvedených důvodů, kdy nelze tvrdit, že externí jednotka tepelného čerpadla je umístěna v rozporu s dokumentací pro územní a stavební řízení, vůbec zahájeno.“

10. Ačkoli to nebylo podmínkou Povolení, žalobkyně zadala akreditované organizaci Měření hluku v mimopracovním prostředí – Tepelného čerpadla v rámci vyvrácení pochybností o způsobilosti výrobku firmy DAIKIN k provozování. Dle protokolu č. 44013/2015 z měření ze dne 6. 5. 2015 (protokol vystaven 27. 5. 2015), vydaného Zdravotním ústavem se sídlem v Ústí nad Labem, závěr zní cit.: „Hygienický limit je prokazatelně dodržen v denní i noční době“. Přesto tento Protokol odmítl Stavební úřad akceptovat a vyžadoval v rámci Rozhodnutí SÚ 2 provedení stejného měření, jehož provedení žalobkyně zásadně odmítá (finanční a organizační náročnost, není právní jistota, že jiné měření hlučnosti Tepelného čerpadla bude Stavebním úřadem akceptováno, zdali nebude požadovat nějaká další měření).
11. Dne 6. 1. 2016 byla uzavřena Nájemní smlouva na pozemek X - PRONÁJEM ZA ÚČELEM UMÍSTĚNÍ TEPELNÉHO ČERPADLA s městem Sokolov. Nutno podotknout, že žalobkyně předtím odkoupila část pozemku parc. č. X (nyní X) za účelem přístavby od města Sokolov. Tuto část pozemku vydělilo geometrickým plánem z pozemku parc. č. X město Sokolov dle zpracované projektové dokumentace. Žalobkyně stavěla v dobré víře, že staví zcela na svém pozemku. Až poté se zjistilo, že externí jednotka tepelného čerpadla společně se základovou deskou pod ní zasahuje na pozemek parc. č. X. Žalobkyně však měla za to, že tato část pozemku se stala jejím vlastnictvím dle § 1087 občanského zákoníku. Pro smírné řešení celé věci ale přistoupila na uzavření výše uvedené nájemní smlouvy. Po intervenci Stavebního úřadu ze dne 28. 2. 2017 Rada města Sokolova rozhodla o výpovědi nájemní smlouvy bez udání důvodu na pronájem pozemku pro tepelné čerpadlo – tato výpověď nebyla součástí spisu ve stavebním řízení. Podobnou aktivitou Stavebního úřadu bylo podání žádosti tohoto Stavebního úřadu na odbor právní a živnostenský úřad Městského úřadu Sokolov o součinnost – provedení kontroly žalobkyně ze strany živnostenského úřadu – viz žádost (udání) Stavebního úřadu ze dne 22. 3. 2018 (podáno živnostenskému úřadu dne 28. 3. 2018). Kontrola živnostenského úřadu proběhla dne 9. 5. 2018, konstatovala splnění podmínky zajištění způsobilosti provozovny v souladu s § 17 odst. 4 živnostenského zákona. V uvedeném protokolu živnostenský úřad vyjádřil nezpochybnitelnou připravenost stavby ke kolaudaci – viz Závěr.
12. Žalobkyně oprávněně předpokládala, že Stavba bude zkolaudována a bude možno zahájit její využívání. Tomu však zabránil postup Stavebního úřadu a žalovaného, vedoucí k vydání naříkaných rozhodnutí, kdy na straně úřadů došlo k nepředvídatelnému postupu vymykajícímu se spravedlivému očekávání, jakož i relevantním právním předpisům. Dne 9. 10. 2017 žalobkyně požádala o vydání kolaudačního souhlasu ke Stavbě jako celku, tj. vč. Tepelného čerpadla, přičemž většina potřebné dokumentace ke Stavbě již byla Stavebnímu úřadu dodána v rámci předchozích kontrolních prohlídek před oběma udělenými předčasnými užíváními stavby. Stavební úřad reagoval mj. výzvou ze dne 24. 10. 2017 k účasti na závěrečné kontrolní prohlídce Stavby, ovšem bez Tepelného čerpadla, se zdůvodněním, že ohledně tepelného čerpadla probíhají řízení o odstranění stavby. To žalobkyně odmítla ve svém vyjádření, zasláném dne 10. 11. 2017 prostřednictvím datové schránky Stavebnímu úřadu, a žádala o vykonání závěrečné kontrolní prohlídky Stavby v novém termínu. Žalobkyně také odmítla Stavebním úřadem požadované duplicitní předání

některých podkladů (které již byly předány). Jednou z reakcí Stavebního úřadu byl přípis ze dne 23. 11. 2017 Opakované oznámení a předvolání a nařízení jednání obviněné z přestupku Mgr. P. V. – ve věci užívání stavby bez kolaudačního souhlasu. Taková řízení o přestupku proběhla celkem tři, z nichž jedno bylo potvrzeno žalovaným a žalobkyni byla uložena pokuta 5 000 Kč + 1 000 Kč příslušný správní poplatek.

13. Nejbližší reakcí Stavebního úřadu na vyjádření žalobkyně ze dne 10. 11. 2017 bylo Sdělení Stavebního úřadu ze dne 13. 11. 2017 č. j. 84726/2017/OSÚP/MAVO, ve kterém mj. sděluje: „...a podle § 133 stavebního zákona Vám sděluje, že pro změnu termínu kontrolní prohlídky není právní důvod. Vzhledem k tomu, že stavba je schopná samostatného užívání i bez dořešení otázky tepelného čerpadla. Pokud se domníváte, že tomu tak není, neměla jste podávat žádost o kolaudaci výše uvedené stavby.“ Přístup Stavebního úřadu odmítla žalobkyně dopisem Sdělení k vašemu SDĚLENÍ ze dne 13. 11. 2017, ve kterém mj. uvedla: „Pro změnu termínu kontrolní prohlídky dle vámi citovaného § 133 stavebního zákona existuje právní důvod, neboť se zcela evidentně jedná o kontrolní prohlídku před vydáním kolaudačního souhlasu, a pokud navrhuje změnu rozsahu kolaudačního souhlasu mimo rozsah stanovený Rozhodnutím (o umístění stavby a stavební povolení) ze dne 25. 8. 2014, je toto právním důvodem, kdy zcela evidentně pokračujete v jednání v rozporu s platnou legislativou“. Stavební úřad reagoval Opakovanou výzvou k účasti na závěrečné kontrolní prohlídce (opět bez Tepelného čerpadla) ze dne 22. 11. 2017, o den později zaslal žalobkyni Opakované oznámení a předvolání a nařízení jednání obviněné z přestupku Mgr. P. V. – ve věci užívání stavby bez kolaudačního souhlasu. Žalobkyně se v tomto období obrátila s žádostí o pomoc i na Policii ČR (podání pro podezření na zneužití pravomoci úřední osoby) a zaslala Městskému úřadu v Sokolově, resp. Stavebnímu úřadu Stížnost na postup Stavebního úřadu. Odpovědi institucí byly vyhýbavé.
14. Dne 7. 11. 2017 ohledáním na místě a na základě údajné kontrolní prohlídky dne 5. 10. 2017 Stavební úřad, cit., že: „... nad pozemkem X je umístěná kovová konstrukce, která je upevněná na fasádě domu č.p. X na pozemku p. č. X, přičemž v konstrukci je umístěná venkovní jednotka tepelného čerpadla.“
15. Dne 19. 12. 2017 vydal Stavební úřad rozhodnutí č. j. 95698/2017/OSÚP/MAVO, kterým zakázal užívání stavby – v rozsahu Tepelného čerpadla. K odvolání žalobkyně žalovaný toto rozhodnutí zrušil a řízení zastavil, a to svým rozhodnutím č. j. 264/SÚ/18-9 ze dne 3. 4. 2018. Dne 9. 4. 2018 Stavební úřad vydal rozhodnutí č. j. MUSO/18609/2018/OSÚP/MAVO (dále jen „Rozhodnutí SÚ 3“), kterým žalobkyni nařídil odstranění stavby označené, cit.: „Kovová konstrukce s venkovní vzduchotechnickou jednotkou tepelného čerpadla ...“ ve lhůtě 2 měsíců a uložil jí i další povinnosti. Stavba k odstranění podle rozhodnutí obsahovala, cit: „kovovou konstrukci s venkovní vzduchotechnickou jednotkou tepelného čerpadla Daikin Altherma X, která je umístěná na fasádě objektu č. p. X v ulici B, na pozemku parc. č. X v katastrálním území Sokolov s přesahem 65 cm na pozemek parc. č. X v katastrálním území Sokolov a propojení s vnitřní částí tepelného čerpadla.“ Na základě odvolání žalobkyně ze dne 23. 4. 2018 žalovaný zrušil Rozhodnutí SÚ 3 a řízení zastavil svým rozhodnutím č. j. 606/SÚ/18-4 ze dne 3. 8. 2018, které nabylo právní moci dne 8. 8. 2018 (dále jen „Rozhodnutí 606“). V Rozhodnutí 606 žalovaný označil Rozhodnutí SÚ 3 za nezákonné z důvodu, že externí jednotka tepelného čerpadla, tzv. výměník, tvoří nedílnou součást tohoto zařízení jako jedné ucelené technologické jednotky, která byla povolena Povoláním. Podle žalovaného řízení završené Rozhodnutím SÚ 3 nemělo být vůbec zahájeno. Proto žalovaný Rozhodnutí SÚ 3 zrušil a

řízení o odstranění stavby zastavil.

16. Výzvou ze dne 13. 9. 2018 Stavební úřad vyzval žalobkyni a dotčené orgány k účasti na závěrečné kontrolní prohlídce celé stavby vč. Tepelného čerpadla. Dne 2. 10. 2018 se uskutečnila závěrečná kontrolní prohlídka Stavby. Stavební úřad vyzval k účasti na ní mj. Krajskou hygienickou stanici Karlovarského kraje (dále jen „KHS“). O prohlídce byl sepsán protokol, s jehož obsahem žalobkyně nesouhlasila a nesouhlasí. V protokolu bylo – dle obsahu Rozhodnutí KVK 1234 – mj. uvedeno, že byla provedena změna typu Tepelného čerpadla oproti původní projektové dokumentaci a že KHS bude požadovat na základě změny typu Tepelného čerpadla zkušební provoz nebo změnu stavby před dokončením. Dle obsahu Rozhodnutí KVK 1234 protokol obsahoval text: *„po doložení stanovisek dotčených orgánů bude pokračováno v řízení“*.
17. Dne 8. 10. 2018 žalobkyně požádala KHS o vydání závazného stanoviska. Dne 15.10.2018 bylo Stavebnímu úřadu údajně doručeno nesouhlasné závazné stanovisko č. j. KHSKV 10643/2018/HOK/Daš (dál jen „Stanovisko KHS“) s požadavkem na provedení zkušebního provozu pro ověření podmínek provozu Tepelného čerpadla, a to po dobu půl roku, a zároveň na nové měření hluchosti Tepelného čerpadla (které však nebylo podmínkou uděleného Povolení, navíc již bylo jedno to samé měření provedeno – viz protokol č. 44013/2015 z měření ze dne 6. 5. 2015 vydaný Zdravotním ústavem se sídlem v Ústí nad Labem). Dne 16. 10.2018 Stavební úřad zakázal užívání Stavby. V rozhodnutí SÚ 1 se Stavební úřad odvolával na stanovisko KHS ze dne 8. 10. 2018. Dne 8. 10. 2019 bylo údajně stanovisko KHS vydáno, avšak údajně bylo na Stavební úřad doručeno až 15. 10. 2018. Toto stanovisko KHS odmítla žalobkyni vydat, dodnes ho nemá, i když pravděpodobně ve spisu Stavebního úřadu bude. Žalobkyně ovšem namítla, že pokud nebylo toto závazné stanovisko uvedeno jako podmínka v Povolení (společné územní rozhodnutí a povolení stavby ze dne 25. 8. 2014), tak v rámci kolaudačního souhlasu nelze již takovéto nové podmínky stanovovat – lze pouze ověřit soulad stavby s podmínkami stanovenými Povolením.
18. Dne 31. 10.2018 žalobkyně napadla Rozhodnutí SÚ 1 odvoláním reflektujícím okolnosti týkající se otázky zkušebního provozu. Dne 8. 3. 2019 obdrželo Ministerstvo pro místní rozvoj (dál jen „MMR“) podnět J. a G. T. k přezkoumání rozhodnutí žalovaného - Rozhodnutí 606. Dne 6. 11. 2019 MMR rozhodnutím č. j. MMR-16461/2019-83/3427 změnilo Rozhodnutí 606 (o zrušení Rozhodnutí SÚ 3 a zastavení řízení) (dál jen „Rozhodnutí MMR“) tak, že pasáž výroku o zastavení řízení nahradilo textem, podle něhož se věc vrací k novému projednání Stavebnímu úřadu.
19. Dne 19. 10. 2018 k požadavku Stanoviska KHS zahájil Stavební úřad řízení o nařízení Zkušebního provozu, když podle něho mj. sestava vytápění tepelným čerpadlem je technologické zařízení. Dne 12. 11. 2018 vydala KHS stanovisko č. j. KHSKV 12193/2018/HOK/Daš o souhlasu s provedením zkušebního provozu Stavby.
20. Dne 16. 11. 2018 žalobkyně oponovala zahájení řízení o nařízení Zkušebního provozu (žádala o zrušení tohoto řízení). Z Rozhodnutí SÚ 2 byl ve vztahu k vyjádření žalobkyně zřejmý postoj Stavebního úřadu: ignoroval námitku podjatosti vyřizující referentky Stavebního úřadu; uzavřel, že nepostupuje v rozporu se stav. předpisy, ani dle § 115 odst 2 StZ, jelikož v Povolení nebylo stanoveno provedení zkušebního provozu; st. úřad postupoval dle § 124 odst. 1 StZ věty druhé, a tak 19. 10. 2018 zahájil řízení o nařízení Zkušebního provozu, když cit.: *„...sestava vytápění tepelným čerpadlem je technologické zařízení, je tím splněn požadavek, že stavby, pro které je stanoven zkušební provoz, musí*

obsahovat technologická zařízení...“; odmítl námitku stran nesrovnalostí v označování závazných stanovisek KHS, neboť „...není předmětem řízení o nařízení zkušebního provozu, ale je směřována k rozhodnutí – zákazu užívání...“ /tj. Rozhodnutí SÚ 1/; dále uvedl, že řízení o nařízení Zkušebního provozu nelze zrušit, cit.: „jelikož bez zkušebního provozu nelze vyhodnotit, zda je venkovní vzduchotechnická jednotka tepelného čerpadla DAIKIN Altherma X není zdrojem hluku, který přesahuje hygienické limity hluku stanovené nařízením vlády č. 272/201 Sb..... Bez vyhodnocení zkušebního provozu a souhlasného závazného stanoviska ... /KHS/ k užívání stavby nemůže stavební úřad vydat kolaudační souhlas“; a uzavřel, že Stanovisko KHS není v rozporu s právními předpisy, stavení úřad proto nedal podnět k přezkumnému řízení. V řízení nebylo prokázáno, že Stanovisko KHS by bylo v rozporu s právními předpisy, Stavební úřad nemá kompetenci posuzovat zákonnost závazného stanoviska KHS.

21. Dne 4. 12. 2018 Stavební úřad vydal Rozhodnutí 1 o nařízení zkušebního provozu. Dne 24. 12. 2018 žalobkyně napadla Rozhodnutí I odvoláním. Dne 16. 10. 2018 bylo vydáno Rozhodnutí SÚ 1 a dne 31. 10. 2018 je žalobkyně napadla odvoláním. V návaznosti na odvolání žalobkyně podaná proti Rozhodnutí 1 i Rozhodnutí 2 si žalovaný vyžádal vyjádření Ministerstva zdravotnictví ČR (dále jen „MZdr“). Dne 16. 5. 2019 žalovaný obdržel stanovisko MZdr, podle něhož – dle žalovaného – byla potvrzena obě stanoviska KHS – ze dne 8. 10. 2018 i ze dne 12. 11. 2018. Dne 21. 5. 2019 – po seznámení s podklady rozhodnutí – obdržel žalovaný odůvodněný zásadní nesouhlas žalobkyně se stanoviskem MZdr. V Rozhodnutí KVK 1234 k tomu žalovaný uvedl, že není kompetentní, cit.: *zpochybňovat závěry MZdr.*
22. Žalobkyně dále obsáhle citovala závěry Rozhodnutí MMR. MMR především uzavřelo, že v rámci Rozhodnutí SÚ 3 zcela chyběla úvaha o tom, zda je pro takovou stavbu nezbytné územní rozhodnutí či některá z jeho alternativ (územní souhlas, veřejnoprávní smlouva atd.), stavební povolení či některá z jeho alternativ (souhlas s provedením ohlášené stavby, veřejnoprávní smlouva, oznámení stavebního záměru s certifikátem autorizovaného inspektora atd.), která se předpokládá v rámci odůvodnění rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu. Takové pochybení nelze s ohledem na předmět řízení považovat pouze za formální bez vlivu na soulad s právními předpisy a jeho správnost. Žalovaný byl povinen zabývat se věcnou správností zjištění Stavebního úřadu v rozsahu odvolacích námitek. MMR se ztotožnilo s žalovaným v tom, že musel vyjít z pravomocného Povolení a v něm ověřené projektové dokumentace, že již nemohl posuzovat splnění veškerých zákonem stanovených podmínek v době jeho vydání. Podle MMR v posuzované věci žalovaný dovodil, že společné povolení stavebníkovi provedení vzduchotechnické části tepelného čerpadla umožňovalo, což MMR ověřilo z projektové dokumentace. Ačkoliv projektová dokumentace v různých částech vykazuje rozpory ohledně zvolené technologie tepelného čerpadla, princip fungování jejich venkovní části, tedy tepelného výměníku, tak jak jej popsal žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, je v obou případech stejný. Odlišnost spočívá pouze v použitém médiu pro předání tepla vnitřní topnou soustavou. Umístění venkovní části tepelného čerpadla implicitně vyplývá z výkresové části projektové dokumentace (výkres D.1.4.3 Půdorys – 1. PP). Podle MMR nebylo pochyb o tom, že dle pozice zakreslené venkovní části tepelného čerpadla (tj. Konstrukce) vůči stavbám č. p. X na pozemku parc. č. X v k. ú. Sokolov (označená stávající budova), č. p. X na pozemku parc. č. X v k. ú. Sokolov (označená stávající budova) a č. p. X na pozemku parc. č. X v k. ú. Sokolov (označená objekt čp. X), měla být umístěna na pozemku parc. č. X v k. ú. Sokolov (na MMR zaslána žádost o opravu – správně X). Propojení venkovní a vnitřní

části tepelného čerpadla je pro fungování celé technologie zcela nezbytné, tedy na podkladu projektové dokumentace předpokladatelné, byť ve výkresu D.1.4.3 Půdorys – 1. PP nevyznačené. Pochyb tak může být pouze o výšce umístění venkovní části tepelného čerpadla, která z předložených výkresů projektové dokumentace není zjistitelná. Stavebním úřadem tvrzené povolení umístění tepelného výměníku v úrovni 1. PP dle výkresu D.1.4.3 Půdorys – 1. PP je však vyloučené, neboť by výměník byl umístěn pod úrovní terénu na pozemku parc. č. X v k. ú. Sokolov. Neurčitost projektové dokumentace však nelze napravit v řízení o odstranění stavby vedeném podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. MMR přisvědčilo žalovanému, že samotná změna dodavatele tepelného čerpadla není důvodem pro provedení změny stavby před dokončením, kterým může být pouze výrazná změna parametrů oproti původně povolené externí jednotce. MMR dále doplnilo argumentaci žalovaného k otázce hlučnosti tepelného čerpadla tak, že rozpor zjištěný Stavebním úřadem nemá žádnou oporu v předloženém spisovém materiálu jak z hlediska absence důkazních prostředků dokládajících výše uvedené hodnoty hluku tepelného čerpadla, tak i z hlediska rozporu s Povolením, které vůbec nestanovuje podmínky provedení Stavby z hlediska hlukové zátěže tepelného čerpadla. Podle MMR ve vztahu k otázce Stavebním úřadem tvrzených rozporů týkajících se tepelného čerpadla v řízení o odstranění stavby Stavební úřad nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle MMR odůvodnění Rozhodnutí SÚ 3 neposkytuje dostatečnou oporu pro to, aby Stavební úřad mohl nařídít odstranění stavby podle kritérií stanovených § 129 odst. 1 písm. b) StZ. Konečně pak MMR poukázalo na ustálenou judikaturu správních soudů, podle které v případě řízení o odstranění stavby vedeného dle § 129 StZ správní orgány meritorně rozhodují, neboť ani StZ ani správní řád neumožňují řízení o odstranění stavby zastavit v případě, kdy stavební úřad shledá, že nejde o stavbu postavenou bez či v rozporu se stavebním povolením. Vydání rozhodnutí ve věci nebrání ani ta skutečnost, že díkce § 129 StZ neupravuje, jakým způsobem řízení o odstranění stavby ukončit, pokud stavební úřad v průběhu řízení zjistí, že nebyly dány důvody pro jeho zahájení. Prikazuje-li StZ úřadu nařídít odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu anebo v rozporu s ním, lze dovodit, že pokud dospěje stavební úřad k závěru opačnému, a to že se nejedná o „černou“ stavbu, je oprávněn učinit výrok, kterým odstranění stavby nenařídí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011 – 93). V daném případě tedy nebyly naplněny předpoklady pro rozhodnutí žalovaného podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, pokud jde o zastavení řízení o odstranění stavby. MMR na podkladě § 94 odst. 4 a 5 správního řádu a ustálené judikatury dospělo k závěru, že v daném řízení o odstranění stavby je nutno vážit na straně jedné mezi veřejným zájmem spočívajícím v dodržení zákonnosti úkonů činěných správními orgány, na straně druhé mezi oprávněným zájmem stavebníka, neboť v přezkoumávaném řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. v řízení vedeném z moci úřední, jehož účelem je obecně uvedení do souladu právního a skutečného stavu, je stavebník jedinou osobou, jejíž práva mohou být uloženu povinností vyplývající z vydaného rozhodnutí dotčena. Podle MMR v otázce venkovní části tepelného čerpadla nemůže být dobrá víra stavebníka v novém projednání u stavebního úřadu dotčena, neboť krajským úřadem vyslovený právní názor v odůvodnění rozhodnutí č. j. 606/SÚ/18-4 ze dne 3. 8. 2018, kterým je stavební úřad vázán podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, potvrdil, že venkovní část tepelného čerpadla není v rozporu se společným povolením stavebního úřadu. MMR se proto dále zabývalo otázkou, zda újma, která by zrušením nebo změnou rozhodnutí krajského úřadu vznikla stavebníkovi ve věci umístění Konstrukce, byla ve zjevném nepoměru k újmě, která

vznikla veřejnému zájmu, a dospělo k závěru, že obecný zájem na prosazování zákonnosti, tj. na nápravě vadného rozhodnutí, převažuje v tomto případě nad zájmem na jeho zachování, neboť zrušením nebo změnou rozhodnutí krajského úřadu nebude právo stavebníka realizovat stavbu v souladu se společným povolením dotčeno. MMR uložilo stavebnímu úřadu napravit zjištěná pochybení týkající se zkoumání podmínek upravených v § 129 odst. 1 písm. b) StZ s řádným odůvodněním podle § 68 odst. 3 správního řádu na základě zjištění skutečného stavu věci dle § 3 uvedeného zákona v rozsahu nezbytném pro soulad s požadavky zakotvenými v § 2 správního řádu. Předně však musí být vypořádána námitka podjatosti referentky stavebního úřadu Marcely Vojáčkové uplatněná v rámci odvolání proti rozhodnutí o odstranění stavby.

23. Ačkoli by nepochybně bylo možno dopodrobna rozvádět, co vše z Rozhodnutí MMR a v jakém detailním rozsahu dopadá mutatis mutandis na naříkaná rozhodnutí, potažmo Rozhodnutí SÚ 1 a Rozhodnutí SÚ 2, žalobkyně byla přesvědčena, že by se jednalo prakticky o pouhá opakování zjištění a závěrů MMR o fatálních deficitech a kolizích se základními principy správního řízení, s účelem správního řízení stavebního řízení nevyjímaje. Pro vyloučení pochybností však konstatovala, že nezákonnosti konstatované v Rozhodnutí MMR vytýká i naříkaným rozhodnutím a jim předcházejícím rozhodnutím Stavebního úřadu.
24. Věcným krucialním aspektem je náhled na otázku týkající se Tepelného čerpadla konstrukce, kdy i podle žalovaného samotná změna dodavatele tepelného čerpadla není důvodem pro provedení změny stavby před dokončením, kterým může být pouze výrazná změna parametrů oproti původně povolené externí jednotce, přičemž obavy Stavebního úřadu, týkající se smyšlené změny umístění a hlučnosti nejenže nemají žádnou oporu v příslušných správních spisech, ale dokonce z obsahu spisů vyplývá opak. Procesním fatálním deficitem, týkajícím se naříkaných rozhodnutí, byl fakt, že jsou zcela pomíjeny námitky podjatosti vyřizujícího úředníka.
25. Pokud tedy žalovaný dospěl k naříkaným rozhodnutím, stalo se tak toliko díky nezákonnému tolerování zásadních nezákonností na straně postupu a rozhodnutí Stavebního úřadu, vč. jejich nepřezkoumatelnosti. Přitom intenzita nezákonnosti postupu a rozhodnutí obou předmětných správních orgánů je mimořádná, když ve skutečnosti ze spisů není a nebylo možno korektně dovodit nic, co by mohlo bránit vydání kolaudačního souhlasu ke Stavbě jako celku, a to bez zkušebního provozu, a tedy stavba mohla být provozována již více než čtyři roky.
26. Žalobkyně ze shora uvedených důvodů navrhla, aby soud napadená rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstanční zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení.
27. Podle žaloby ze dne 7. 7. 2020 byla žalobkyně přesvědčena, že jak zahájení řízení, postup úřadů v nich, tak zejména Rozhodnutí KVK 344 i Rozhodnutí SÚ 4 jsou nezákonná, když žalovaným, jakož i Stavebním úřadem, byla věc nesprávně právně posouzena. Žalovaným, resp. Stavebním úřadem, byl současně nesprávně a neúplně zjištěn skutkový stav věci. Uvedená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a tudíž nezákonná. Současně je však zřejmé, že pokud by snad bývala vůbec musela být tato řízení zahájena, měla být zastavena.
28. Žalobkyně shodně uvedla to, co je reprodukováno v bodech 4 a 5 výše, s tím, že Stavební úřad nepochybně respektoval práva všech účastníků řízení odlišných od žalobkyně a

dotčených osob. Dne 6. 11. 2014 provedl SÚ kontrolní prohlídku (k podnětu manželů T. ze dne 30. 9. 2014, vlastníků spoluvlastnického podílu na sousedním pozemku s domem č.p. x) a původcům podnětu oznámil mj., že zjistil na místě nepovolenou „černou stavbu“ – stavbu základů pro Tepelné čerpadlo, oplocení a jeho umístění na parcele č. X (k.ú. Sokolov) s tím, že SÚ zahájí řízení o odstranění stavby a původci podnětu budou jeho účastníky.

29. Dne 19. 11. 2014 žalobkyně podala žádost o dodatečné povolení stavby. O dodatečné povolení stavby požádala v dobré víře a zejména na výslovné doporučení pracovníce Stavebního úřadu. Oznámením ze dne 27. 11. 2014 Stavební úřad zahájil řízení o odstranění „černé stavby“ vymezené mj. takto: *„Základy s tepelným čerpadlem a s oplocením a oplocení před hlavním vstupem na pozemku parc. č. X v katastrálním území Sokolov“*. Ve výzvě ze dne 15. 12. 2014 SÚ uvedl, že stavba obsahuje dodatečnou změnu stavby před jejím dokončením mj.: a) oplocení TČ (dál jen „Zábrana“), b) zhotovení betonové základové desky pod TČ (dál jen „Deska“), c) umístění externí jednotky TČ (dále jen „EJ“) na betonovou základovou desku (dále jen „Umístění EJ na desku“) a d) změnu typu a dodavatele TČ. Současně vyzval žalobkyni k doplnění a) závazných stanovisek HZS a KHS zdejšího kraje, b) souhlasu se Zábranou od vlastníka Parcely X, c) dokladů prokazujících vlastnické právo apod. opravňující provést stavbu – Zábranu, Desku a Umístění EJ na desku, d) doplnění dokumentace o tepelný spád u EJ a o výkres zvukového a tepelného spektra u EJ a popis ovlivnění sousední stavby umístěním EJ do výklenku, a zda umístění EJ vyhovuje příslušným zákonům, vyhláškám a normám (dál jen „Detaily TČ“), e) dokumentace o, cit.: *„výkres celé sousední stavby – půdorys a pohledy“* a f) cit.: *„odsouhlasení projektové dokumentace od vlastníka sítě Telefonica Czech Republik, a.s., jehož sítě se nacházejí v bezprostřední blízkosti Zábrany.“* Výzva bylo uzavřena poučením, že cit.: *„pokud nebudou nedostatky žádosti ve stanovené lhůtě odstraněny, bude žádost o dodatečné povolení zamítnuta“*.
30. V návaznosti na kontrolní prohlídku SÚ žalobkyně bezprostředně iniciovala postup, který vyústil v uzavření nájemní smlouvy ze dne 6. 1. 2016 s městem Sokolov jako pronajímatelem na 2 m² pozemku parc. č. X za účelem, cit.: *„umístění dočasné stavby – tepelného čerpadla, zpevněné betonové plochy a ochranné branky“*. Dne 28. 2. 2017 město Sokolov vypovědělo Nájemní smlouvu bez uvedení důvodu. Dle informace členů Rady města se tak stalo proto, že „tepelné čerpadlo není povolené“.
31. Dne 7. 3. 2017 žalobkyně vzala zpět svou Žádost. Dne 9. 3. 2017 Stavební úřad usnesením zastavil řízení o Žádosti. Oznámením ze dne 13. 4. 2017 SÚ přistoupil k pokračování v řízení o odstranění stavby, jejíž vymezení neodpovídá vymezení použitému v Oznámení ze dne 27. 11. 2014. Dne 5. 5. 2017 žalobkyně učinila podrobné vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby, přičemž mj. poukázala na neshodu mezi vymezením nepovolené stavby v obou Oznámeních, na to, že TČ nelze zahrnout do rozsahu stavby, jež má být odstraněna, neb jako schválený zdroj je imanentní součástí povolené stavby, že v případě Stavebním úřadem uváděného oplocení jde ve skutečnosti – podle účelu věci – o ochrannou konstrukci pro bezpečnost provozu TČ, a že v případě Stavebním úřadem uváděné betonové základové desky jde ve skutečnosti – podle povahy předmětu – o část původní betonové kanalizační jímky, která byla pouze povrchově upravena. Prohlídkou dne 9. 5. 2017 SÚ měl zjistit mj., že cit.: *„...tepelné čerpadlo (externí část) i s kovovou podpěrou bylo ze základové desky odstraněné“*. Aniž SÚ jakkoli, ale především náležitě reflektoval Vyjádření žalobkyně ze dne 5. 5. 2017 a reálie na místě samém, dne 31. 5. 2017 učinil další oznámení o ukončení dokazování s poučením o

možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přičemž v tomto oznámení vymezil nepovolenou stavbu zcela shodně jako v Oznámení ze dne 13. 4. 2017, tedy jinak než v Oznámení ze dne 27. 11. 2014.

32. V Rozhodnutí SÚ 3 Stavební úřad mj. zjistil, že „stavba „Rekonstrukce objektu čp. X“ Sokolov, Brněnská čp. X, ... na pozemku parc. č. X v katastrálním území Sokolov. Popis. Základy s tepelným čerpadlem a s oplocením a oplocení před hlavním vstupem na pozemku parc. č. X v katastrálním území Sokolov - dělené na stavby: 1. oplocení tepelného čerpadla na pozemku parc. č. X... u východní strany objektu na pozemku parc. č. X ... mezi objekty na pozemku parc. č. X a X ... 2. betonová základová deska pod tepelné čerpadlo na pozemku parc. č. X ... u východní strany objektu na pozemku parc. č. X ... mezi objekty na pozemku parc. č. X a X ... 3. tepelné čerpadlo umístěné na betonové základové desce za objektem na pozemku parc. č. X..., je provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním...“ a na základě uvedeného zjištění nařídil odstranění stavby, kterou ve shodě s oznámením ze dne 13. 4. 2017 vymezil takto: „oplocení tepelného čerpadla...“ s uvedením technických parametrů konstrukce sestávající z branky, rámu, výplně a sloupků zapuštěných do betonové základové desky pod tepelné čerpadlo; „betonová základová deska pod tepelné čerpadlo...“ s uvedením technických parametrů desky.
33. V odůvodnění Rozhodnutí SÚ 3 byla kromě neúčinné polemiky s Vyjádřením ze dne 5. 5. 2017 a popisu průběhu řízení obsažena pasáž na str. 4 a 5 rozhodnutí číslovaná římskými číslicemi I – IV, kde SÚ uvádí, co vypustil a co nevypustil z blíže nespecifikovaného „sdělení“. O tom, čeho se ve skutečnosti tato pasáž týká a co vlastně sleduje, lze jen spekulovat. Za odůvodnění správního rozhodnutí ji však nelze považovat. Za zákonné odůvodnění však nelze považovat ani lakonické konstatování SÚ, že z důvodu, že stavba nebyla dodatečně povolena a že stavebník nepředložil doklad prokazující jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu na přísl. pozemku od jeho vlastníka – města Sokolov, bylo nařízeno odstranění stavby. Ačkoli Rozhodnutí SÚ 3 fakticky neobsahuje zákonné odůvodnění ve smyslu ust. § 68 odst. 3 SŘ, je zřejmé, že SÚ mj. ignoroval obsah správního spisu (mj. Nájemní smlouvu). Pomine-li se kruciólní fakt, že především řízení nemělo být ani zahájeno, popř. mělo být vzápětí zastaveno nejpozději po Vyjádření ze dne 5. 5. 2017 (striktně vzato by v rámci přístupu SÚ mělo být zastaveno ohledně bodu 3. popisu stavby ve výrokové části Rozhodnutí SÚ 3 („tepelné čerpadlo umístěné na betonové základové desce...“), za okolností uvedených v tomto bodu postup SÚ ani nemohl vyústit v zákonné rozhodnutí.
34. K odvolání žalobkyně ze dne 17. 7. 2017 žalovaný dne 30. 10. 2017 rozhodl svým Rozhodnutím KVK 845 o zrušení Rozhodnutí SÚ 3 a vrácení věci SÚ k dalšímu řízení. Nad rámec poukazu na okolnosti uvedené již ve Vyjádření ze dne 5. 5. 2017 a jejich rozvedení žalobkyně v odvolání uvedla podrobnosti týkající se vzniku, existence a změn týkajících se objektu odpovídajícího součásti původní kanalizační šachty a ovšem její horní krycí desky podala doslovnou citaci vlastního Vyjádření, jež SÚ označil pouze jako omluvu z kontrolní prohlídky, aniž se sebeméně vypořádal s obsahem vyjádření (kupř. s otázkou ne-přítomnosti TČ či reklamního zařízení, účastenství manželů T.). Stalo se tak, přestože obsah Vyjádření je nepochybně významný jak především pro věc per se, tak ovšem i pro rozpoznání podstaty a povahy primárního kognitivního přístupu SÚ, jehož kvalita apriorně, a to fatálně, ztěžuje žádoucí respekt SÚ k bazální povinnosti dle ust. § 3 SŘ.
35. Žalovaný odvolání vyhověl zejména právě pro nenaplnění ust. § 3 SŘ, když SÚ mj.

nezdůvodnil řádně určitý způsob nazývání staveb, opíral svá tvrzení o obsah Žádosti, ač navíc tato byla vzata zpět, a především když se SÚ nevypořádal s Vyjádřením ze dne 17. 5. 2017. Žalovaný shledal, že se SÚ nedostatečně vypořádal s důvody nutnosti odstranění staveb, mj. když SÚ vůbec neuvedl, v čem spočívá jím tvrzený rozpor s vydaným stavebním povolením. Přirozeně, ač bylo odvolání vyhověno a Rozhodnutí SÚ 3 „jen“ zrušeno, nepochybně nejen žalobkyni nutně vytane na mysli paradox poměru mezi „rozměry“ předmětu Řízení 3 i rozměry a významem jevů, o něž SÚ šlo a jde, a velikostí časového intervalu mezi listopadem 2014 a listopadem 2017, resp. dobou vydání Rozhodnutí SÚ 4 a Rozhodnutí KVK 344. To platí o to více, že ani Rozhodnutí KVK 845 nepředstavuje a nemohlo představovat situaci plně odpovídající právní nápravu, resp. plnou reflexi všech okolností věci. Tou by za všech okolností známých žalovanému z Řízení 1, Řízení 2 a Řízení 3 bylo nikoli jen zrušení Rozhodnutí SÚ 3 a vrácení věci SÚ 3, ale zrušení Rozhodnutí SÚ 3 a zastavení řízení. Přirozeně i postoj žalovaného fakticky rezonuje se stavem, který byv vyvolán ze strany SÚ, vyústil v ukončení Nájemní smlouvy městem Sokolov (přitom – pokud snad Stavba v rozsahu odpovídajícím předmětu Řízení 3 zasahuje do sféry Parcely X – i žalovanému musí být a nepochybně je znám institut „přestavku“, jeho význam, jakož i patřičné – i stavebně-právní konsekvence).

36. Ještě před vydáním Rozhodnutí KVK 845 žalobkyně požádala SÚ dne 9. 10. 2017 o vydání kolaudačního souhlasu. Přípisem ze dne 20. 3. 2018 žalobkyně zejména poukazovala na nečinnost SÚ a požadovala konání závěrečné kontrolní prohlídky stavby, přičemž připomněla, že stavba byla realizována plně v souladu s Povolením. „Oznámením“ ze dne 6. 5. 2018 žalobkyně (opakovaně) zcela jasně poukázala na zásadní faktické, potažmo stavebně právní okolnosti předmětu Řízení 3 a kategoricky se ohradila proti přístupu SÚ, zjevně neochvějně směřujícího k rozhodnutí o odstranění něčeho, u čeho to – s ohledem na obsah spisů o všech řízeních týkajících se stavby žalobkyně a ovšem nepochybně znalosti nutně získané úředními osobami SÚ, jakož i dobrou víru a oprávněné zájmy žalobkyně – pojmově ani nemůže přicházet v úvahu. Obdobně to platí pro výše zmíněné řízení o dodatečném povolení stavby.
37. Navzdory naposled uvedenému Stavební úřad vydal dne 18. 2. 2019 Rozhodnutí SÚ 4, jímž nařídil odstranění, cit: 1. „*oplocení tepelného čerpadla...*“ na Parcele X a, cit.: 2. „*betonové základové desky pod tepelné čerpadlo*“... tamtéž.
38. SÚ – obdobně jako v případě předešlého jeho rozhodnutí – ve „výrokové části“ uvedl, že stavba, jejímž vlastníkem je žalobkyně, cit. (číslování vloženo dodatečně): „... *je provedena (i) bez rozhodnutí nebo (ii) opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem [SÚ] ... nařizuje vlastníkově odstranění stavby...*“ Rozhodnutím SÚ 4 byl fakticky zachováván identický přístup SÚ k věci jako v případě Rozhodnutí SÚ 3. Odůvodnění Rozhodnutí SÚ 4 má celkem 16 stran. Z toho 13 stran je popisnou rekapitulací předchozího průběhu řízení s otrockým přejímáním obsahu celých podání apod. Zbýlé tři strany byly věnovány genezi a popisu objektů označených jako oplocení tepelného čerpadla a betonová základová deska. Zvláštní pozornost si ovšem zaslouží skutečnost, že Stavební úřad velmi přesně operoval obsahem dokumentace zhotovené Ing. M. V., která se stala součástí spisu ve věcné a časové spojitosti s Žádostí o dodatečné povolení stavby ze dne 19. 11. 2014, a činil tak na podporu svého nadále přetrvávajícího, leč bez nadsázky skutečně toliko subjektivního přesvědčení o tom, že jím vymezené objekty jsou černými stavbami.
39. Žalobkyně zopakovala, že vypracování a podání Žádosti a s ní souvisejících dokumentů jí bylo doporučeno Stavebním úřadem, když mu byl již znám objektivní stav na místě

samém. Netřeba zdůrazňovat, že nelze než vyjít z toho, že Stavebnímu úřadu byl a je znám obsah Povolení, jakož (a to ještě dříve) i jeho podklady. Rovněž tak mu je znám obsah dokumentace skutečného provedení stavby z dubna 2015. Jinými slovy Stavební úřad ví o tom, jaká je podstata a povaha předmětné budovy a stavby – rekonstrukce budovy, a že zdrojem energie tepla předmětné obytné budovy – stavby má být tepelné čerpadlo a že toto mj. sestává z externí jednotky. S ohledem na povahu budovy a stavby si nepochybně lze učinit představu o obvyklých parametrech použitelného tepelného čerpadla.

40. Podle žalobkyně nesmí být vedena žádná stavebně právní řízení, bez ohledu na to, kdo a proč si je přál, směřující více či méně zjevně k „nápravě“ či odstranění takových aspektů stavby, které odpovídají souboru informací, jaké měla (mj. projektová dokumentace, vč. technických zpráv) a musela mít (kvalifikace, praxe a odborné notoriety) vyřizující oprávněná úřední osoba/y, potažmo Stavební úřad, a jaká byla završena aprobováním – povolením stavby. Pakliže Stavba byla pravomocně povolena, a to ovšem zejména na základě takového souboru informací, nepřipadá v úvahu, aby s ohledem na faktickou nepřítomnost významných diferencí proti povolení nebyla „zkolaudována“, nota bene, aby byla následně vedena řízení, jako jsou Řízení 1 až 3. Opačný přístup, tj. přístup žalovaného a Stavebního úřadu pak nutně vede např. k tolerování dodatečného požadavku na, cit.: *„doplnění dokumentace o tepelný spád u externí jednotky a o výkres zvukového a tepelného spektra u EJ a popis ovlivnění sousední stavby umístěním externí jednotky do výklenku, a zda umístění externí jednotky vyhovuje příslušným zákonům, vyhláškám a normám“*, a děje se tak, přestože v řízení ani ve skutečnosti nenastalo nic, co by mohlo jakkoli relativizovat prostor daný Povolením, a přestože se žalovanému i Stavebnímu úřadu dostalo didaktického rozhodnutí MMR ČR, odvinuvšího se paradoxně od náhledu manželů [T.] na fenomén tepelného čerpadla.
41. Jakkoli by bylo možno podat výčet všech jednotlivých ustanovení zákonů, jež Řízením 3 nebyla respektována, jednalo by se již jen o důsledky zcela špatného kognitivního přístupu, a tudíž nutně špatného zjištěného skutkového stavu, o právních závěrech nemluvě. Z toho ovšem vyplývá, že také Rozhodnutí KVK 344 je bez dalšího nezákonné pro nedostatek důvodů, a to bez ohledu na doslovné znění odvolání žalobkyně ze dne 4. 3. 2019 proti Rozhodnutí SÚ 4, bez ohledu na uložení pokuty žalobkyni potvrzené rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 8. 2019, jakož i bez ohledu na doslovné znění Rozhodnutí KVK 344. Jakkoli snad jsou všechna řízení související s tepelným čerpadlem samostatná, nepochybně při již zmíněném materiálním přístupu rozhodně nelze přehlédnout správními orgány nadále ignorovaný plošný účinek vznesené námitky podjatosti vyřizující úřednice.
42. Pokud tedy žalovaný dospěl k naříkanému rozhodnutí, stalo se tak toliko díky nezákonnému tolerování zásadních nezákonností na straně postupu a rozhodnutí Stavebního úřadu, vč. jejich nepřezkoumatelnosti. Přitom intenzita nezákonnosti postupu a rozhodnutí obou předmětných správních orgánů je mimořádná, když ve skutečnosti ze spisů není a nebylo možno korektně dovodit nic, co by mohlo spolehlivě přesvědčivě odůvodnit potřebu odstranění problematizovaných objektů, a tak bránit vydání kolaudačního souhlasu.
43. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstanční zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobám

44. Žalovaný navrhl zamítnutí obou žalob. K **žalobě ze dne 23. 12. 2019** žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že otázkou, zda je externí jednotka tepelného čerpadla umístěna v souladu s projektovou dokumentací ke společnému územnímu a stavebnímu řízení, se zabýval v rozhodnutí č. j. 606/SÚ/18-4 ze dne 3. 8. 2018 a došel k závěru, že nelze tvrdit, že externí jednotka tepelného čerpadla je umístěna v rozporu s touto dokumentací. Dále v tomto rozhodnutí žalovaný uvedl, že samotná změna dodavatele není důvodem pro provedení změny stavby před dokončením, jak požaduje stavební úřad, a tuto změnu lze vyřešit v rámci řízení o povolení užívání stavby. Důvodem provedení změny stavby před dokončením by byla výrazná změna parametrů oproti původně povolené externí jednotce. S těmito tvrzeními žalovaného se ztotožnilo i MMR ve svém rozhodnutí č. j. MMR-16461/2019-83/3427 ze dne 6. 11. 2019.
45. Žalobkyně ve své žalobě mimo jiné napadla závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Karlovarského kraje č. j. KHSKV 106433/2018/HOK/Daš. Žalovaný v odvolacím řízení pod č. j. 1235/SÚ/18-4 ze dne 30. 1. 2019 požádal Ministerstvo zdravotnictví ČR o potvrzení nebo změnu výše uvedeného závazného stanoviska KHS. Ministerstvo zdravotnictví pod č. j. MZDR 7318/2019-4/OZV ze dne 24. 4. 2019 výše uvedené závazné stanovisko KHS potvrdilo. Žalovaný ani stavební úřad není oprávněn zpochybňovat závěry a požadavky uvedené v závazném stanovisku KHS.
46. Při vydávání žalobou napadeného rozhodnutí č. j. 1234/SÚ/1 8-8 žalovaný postupoval v souladu se zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném ke dni 31. 12. 2017 (dále jen „*stavební zákon*“). V § 119 odst. 2 stavebního zákona je uvedeno, že stavební úřad při uvádění stavby do užívání zkoumá, zda stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím o umístění nebo jiným úkonem nahrazujícím územní rozhodnutí a povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.
47. Vzhledem k tomu, že orgánem ochrany veřejného zdraví příslušným podle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, je KHS, bylo stavebním úřadem vyžadováno její závazné stanovisko ve věci vydání kolaudačního souhlasu.
48. K odstavcům, ve kterých se žalobkyně věnovala rozhodnutí MMR, žalovaný uvedl, že rozhodnutí MMR bylo vydáno jako výsledek přezkumného řízení rozhodnutí žalovaného č. j. 606/SÚ/18-4 ze dne 3. 8. 2018. Tímto rozhodnutím žalovaný zrušil rozhodnutí stavebního úřadu, kterým bylo nařízeno odstranění stavby „Kovová konstrukce s venkovní vzduchotechnickou jednotkou tepelného čerpadla na objektu č.p. X v ulici B., pozemek parc. č. X v katastrálním území Sokolov a obci Sokolov“. Z tohoto vyplývá, že výše uvedené rozhodnutí MMR se nevztahuje na „řízení“ ve věci vydání kolaudačního souhlasu.
49. K námitce nezabývání se podjatostí vyřizujícího úředníka stavebního úřadu ze strany žalovaného tento pro úplnost dodal, že výše uvedené rozhodnutí MMR bylo vydáno dne 6. 11. 2019, tj. před vydáním [sic!] žalobou napadených rozhodnutí, která byla vydána dne

21. 10. 2019, resp. 22. 10. 2019. V řízeních ve věci zákazu užívání a nařízení zkušebního provozu námitka podjatosti uplatněna nebyla.

50. K žalobě ze dne 7. 7. 2020 žalovaný ve svém (druhém) vyjádření konstatoval závěr napadeného rozhodnutí, že ve věci „betonové základové desky pod tepelné čerpadlo“ se jedná o nově vybudovanou betonovou základovou desku pod tepelné čerpadlo a ne pouhé vyspravení betonovou směsí, cementovými sťerkami a nátěrem, jak uváděla žalobkyně. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí ve věci „oplocení tepelného čerpadla“ dospěl k závěru, že stavba svou konstrukcí a účelem, pro který byla zřízena, odpovídá plotu, jelikož brání vstupu k externí jednotce tepelného čerpadla a nejedná se o nosnou konstrukci pro informační a reklamní zařízení o celkové ploše do 0,6 m², zajišťující zároveň, jako příslušenství externí jednotky tepelného čerpadla, ochrannou a bezpečnostní funkci, jak uváděla žalobkyně.

IV.

Replika žalobkyně

51. V replice ze dne 18. 6. 2020, jež reagovala na první vyjádření žalovaného, žalobkyně opětovně konstatovala, že Stavební úřad v návaznosti na žádost o vydání stavebního povolení a ve stavebním řízení v této věci měl k dispozici kompletní dokumentaci pro stavební povolení (dále jen „DSP“). DSP musela obsahovat a obsahovala kompletní řešení vytápění stavby, vč. tepelného čerpadla (jeho určení bylo v DSP technicky vymezeno). Na základě DSP a samozřejmě na základě patřičných stanovisek a vyjádření dotčených orgánů a subjektů SÚ vydal rozhodnutí, jímž stavbu povolil, tj. samozřejmě včetně topného systému, zahrnujícího tepelné čerpadlo s příslušenstvím (dále jen „STP“). V opačném případě by Stavba vůbec nemohla být a nebyla povolena.
52. Účastník správního řízení má nejen právo důvěřovat ve správný výkon veřejné správy ve formálním smyslu, ale také ve smyslu materiálním, což zahrnuje zcela legitimní očekávání, že úřední aparát, zejména oprávněné úřední osoby, nefunguje jen v „abstraktní rovině“ norem právních či technických, ale že má velmi dobrou představu a orientaci o všech, a to nejen zcela běžných fenoménech, souvisejících s předměty či objekty jeho činnosti. Opak je třeba kategoricky odmítnout. Proto jestliže v dokumentaci pro stavební povolení (nadto týkající se obytné budovy v zástavbě), přičemž i na její zhotovení se vztahují jistá pravidla, je přítomen systém vytápění, pak nepochybně nelze povolit stavbu, aniž z dokumentace, jakož i všech adekvátních souvislostí plyne, jaký bude zdroj energie a jeho konsekvence. Pakliže na základě takové dokumentace a ostatních zákonných předpokladů, vč. podkladových rozhodnutí a stanovisek pro povolení stavby, stavební úřad vydá stavební povolení, a to nabude právní moci, nebude-li dokončená skutečná stavba povolení podstatně odporovat, nepochybně je namístě legitimní očekávání, že také bude povoleno užívání, resp. uvedení stavby do provozu. Přirozeně nemohou být předem předpokládány nepředvídatelné zásadní problematizující okolnosti. Nutno zde zdůraznit, že co se týče objektivní reality týkající se stavby, zejména otopného systému, a jí se týkajících reálných okolností, nenastaly žádné relevantní problematizující okolnosti u dokončené Stavby, zejména co se týče „stavby“ kovové konstrukce vzduchotechnické jednotky tepelného čerpadla či čehokoli, co se řešení vytápění Stavby týče.
53. Takovéto problematizující okolnosti ze spisu objektivně nelze konstatovat, resp. dovodit. Čili uvedené legitimní očekávání nemohlo být ničím relativizováno a bylo a je plně oprávněné. Z výše uvedeného se bez dalšího podává, že postup žalovaného, aprobející

předcházející rozhodnutí Stavebního úřadu, vedoucí k naříkaným rozhodnutím, je nutně nezákonný. Řízení v těchto věcech neměla být vůbec zahájena, a to již jen na základě obsahu spisu, zahrnujícího mj. účinný důkaz o hygienické bezvadnosti Stavby. Nadto rozhodně neplatí obecně a bez dalšího, že odvolací správní orgán vedoucí řízení (žalovaný) není oprávněn vypořádat se s nezákonností plynoucí z existence evidentně nepatřičného stanoviska dotčeného správního orgánu (KHS), a to bez ohledu na to, zda orgán nadřízený dotčenému orgánu (MMR [sic!]) stanovisko aproboval na popud odvolacího správního orgánu (žalovaný).

54. Po právní moci STP byla Stavba provedena, a to přirozeně včetně otopného systému, zahrnujícího tepelné čerpadlo jako jeho imanentní součást, a jeho vlastnosti ověřeny v souladu se všemi předpisy a požadavky (viz protokol Zdravotního ústavu). Na základě toho stavebník požádal o vydání kolaudačního souhlasu. Vzhledem k tomu, že Stavba byla řádně stavebně právně projednána, povolena a v intencích toho všeho také provedena a splněny všechny požadavky na ni kladené, každý stavebník takovéto stavby stejně jako v případě této Stavby by měl a má právo na důvodné legitimní očekávání, že k jeho žádosti bude povoleno užívání Stavby, včetně otopného systému a jeho zdroje. V souladu s tímto očekáváním stavebníka, jakož ovšem i s relevantní právní úpravou k žádosti stavebníka SÚ (2x) povolil předčasné užívání stavby. Nelze pochybovat, že tím více bylo zcela namístě očekávání, že také dojde na kolaudaci Stavby a zahájení jejího již nikoli dočasného užívání. Takový mohl být a měl být standardní průběh povolování nijak zvláště složité stavby, její realizace a povolení jejího užívání.
55. SÚ po právní moci STP a po realizaci stavby do věci vnesl mj. problém zkušebnímu provozu, když současně jedinou (nesložitou) Stavbu „rozdělil“ na (i) stavbu jako celek bez „stavby Kovová konstrukce s venkovní vzduchotechnickou jednotkou tepelného čerpadla“ a (ii) „stavbu Kovová konstrukce s venkovní vzduchotechnickou jednotkou tepelného čerpadla“ (tj. jednak na stavbu ohraničenou vnějším obvodem a jednak na „stavbu“ na plášti prvé stavby, ač po všech relevantních stránkách jde o jediný celek).
56. Ust. § 115 odst. 2 StZ stanoví podmínky užití institutu zkušebnímu provozu stavebním úřadem, když normuje, že cit.: „...*stavební úřad může uložit ve stavebním povolení provedení zkušebnímu provozu. V takovém případě předem projedná se stavebníkem dobu trvání zkušebnímu provozu.*“
57. Takto StZ určuje základní meze, za nichž stavební úřad jako orgán veřejné moci může uložit žadateli o vydání stavebního povolení povinnost provedení zkušebnímu provozu. U dokončené stavby, která je zjevně konformní se stavebním povolením, představuje jiný přístup k užití předmětného institutu správním orgánem zneužití diskrečního oprávnění, případ svévole, a znamená zásah do ústavně zaručených práv. Přirozeně nemůže být řeč o tom, že takový postup orgánu veřejné moci lze ignorovat nebo tolerovat.
58. Ust. § 124 StZ nerozšiřuje možnost využití zkušebnímu provozu nad rámec § 115 odst. 2 StZ. Naopak ust. § 124 StZ konkretizuje možnost využití předmětného institutu tím, že jej definuje a stanoví podmínky pro jeho použití. Pokud ust. § 124 StZ stanoví, že „*V rozhodnutí uvede /stavební úřad/ zejména dobu trvání zkušebnímu provozu stavby, a je-li to nutné, stanoví pro něj podmínky, popřípadě podmínky pro plynulý přechod zkušebnímu provozu do užívání stavby.*“, v žádném případě to neznamená, že stavební úřad má možnost volného uvážení o tom, proč, kdy a jak rozhodne o nařízení zkušebnímu provozu, natož opakovaně. Možnost vnést do řízení o povolení stavby neignorovatelný požadavek na provedení zkušebnímu provozu, resp. na uložení povinnosti provést zkušební provoz

stavebníkovi, primárně končí právní mocí stavebního povolení.

59. I kdyby bylo možno zákonnou a ústavně konformní interpretací ust. § 124 StZ dojít k tomu, že stavební úřad a odvolací orgán je vždy povinen nařídít zkušební provoz a takto za všech okolností respektovat stanovisko dotčeného orgánu, ještě to neznamená, že takové rozhodnutí může učinit kdykoli, bez ohledu na cokoli, zejména na předešlý průběh povolovacího řízení a na obsah spisu.
60. Jedním z případů zapovězeného svévolného výkonu pravomoci může být např. situace, kdy ačkoli již v primárním povolovacím řízení nepochybně nastala taková jeho fáze, v jejímž rámci je zákonem vytvořen náležitý prostor pro uplatňování, prosazování a ochranu případně kolizních, leč chráněných veřejných i jiných zájmů, a tento byl také využit, správní orgán se rozhodne, že tak (znovu) učiní v jiné fázi nebo dokonce v jiném řízení. S ohledem na základní zásady veřejné správy je zcela logický požadavek, aby se zohlednění kolizních zájmů odehrálo náležitým projednáváním a posuzováním právě při první příležitosti, kterou k tomu StZ poskytuje. Tomu také odpovídá nejen hmotně právní úprava, ale především úprava procesu – správního řízení, vč. samotného stavebního řízení, kdy sled jednotlivých kroků a úkonů, jak je předpokládá i StZ, není náhodný, ale má své opodstatnění.
61. Proto cokoli, co se ve formálně samostatném řízení týkajícím se stavebního záměru a Stavby odvíjelo v souvislosti s vytápěním Stavby, jak bylo pravomocně povoleno a založilo oprávnění takovou stavbu postavit a tomu odpovídající práva nabyt stavebník v dobré víře, a dokončená stavba tomu konvenuje, je vyloučeno činit předmětem jakéhokoli dalšího řízení. Nepochybně to může dopadat na situace, kdy řádně zjištěný výsledek činnosti stavebníka se liší od stavebního povolení natolik, že prokazatelně jsou zasaženy či ohroženy veřejné zájmy, na něž pamatuje druhá věta ust. § 119 odst. 2 StZ, cit.: „*Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.*“ O takovou situaci v předloženém případě však nejde, jak plyne z postoje žalovaného i MMR.
62. V předloženém případě je totiž evidentní, že nejenže žádná část otopného systému Stavby nevykazuje relevantní nesouladnost, ale ze spisu přímo plyne soulad použitého reálného tepelného čerpadla a jeho provozu s STP i se zákony. Žalobkyně tudíž uzavřela, že co se týče provozu Stavby s použitým tepelným čerpadlem, po dokončení Stavby bylo a je pro Úřad stejně jako KHS vyloučeno iniciovat jakoukoli proceduru i jen směřující ke zkušebnímu provozu, natož rozhodnout o uložení povinnosti provést zkušební provoz, lhotejno, zda Stavby či jen nějaké její části.
63. Žalovaný s důrazem na ust. § 119 odst. 2 StZ dovodil, že Úřad je oprávněn kdykoli vyžadovat závazné stanovisko KHS. Žalovaným poukazovaná věta druhá tohoto ustanovení však nemá konjunkční význam ve vztahu k větě předchozí. Týká se totiž zejména až výsledku postupu stavebního úřadu dle věty první, a to jen takového, z něhož je zřejmé, že postup dle věty první ústí (podle stavu řádně zjištěného) v závěr, že nelze konstatovat souladnost stavby. Pakliže je nutný závěr, že stavba není v souladu s kterýmkoli z dokumentů dle věty první, nastupuje věta druhá. Proto také – na rozdíl od věty první – je součástí druhé věty slovní spojení „skutečné provedení stavby“. Přitom ovšem objektivně i postup dle první věty se nemůže týkat a netýká jiné než skutečné stavby.
64. Nikoli jakákoli difference reálné stavby oproti dokumentům dle první věty § 119 odst. 2 StZ

je způsobilým důvodem pro nepovolení užívání stavby nebo pro rozhodnutí o uložení povinnosti provést zkušební provoz, či dokonce pro zákaz užívání stavby. Neodchyluje-li se dokončená stavba, nadto stavba, u níž bylo vydáno rozhodnutí o předčasném užívání a jeho platnost prodloužena, od podmínek stavebního povolení a dokumentace pro stavební povolení, nelze dospět k závěru o relevantním nesouladu stavby se stavebním povolením anebo rozhodnou projektovou dokumentací a nepřipadá v úvahu aplikace druhé věty § 119 odst. 2 StZ. Dále je podstatné, že účelem ust. § 119 odst. 2 StZ v žádném případě není duplikování ust. § 115 StZ, popř. „dohánění“ případného deficitu na splnění účelu sledovaného ustanovením § 115 StZ.

65. Žalobkyně shrnula, že stavební úřad po právní moci stavebního povolení a dokončení stavby není oprávněn – kdykoli po dokončení stavby, zejména ve spojitosti s řízením o žádosti o povolení užívání stavby, libovolně ani zdánlivě racionálně nebo jen na základě volného uvážení testovat (popř. iniciovat její testování) stavbu a její provedení či užívání jinak než v souladu s teleologickým, a to ústavně konformním výkladem ust. § 119 odst. 2 StZ. Obdobně to platí pro KHS.
66. Ani podle samotného žalovaného Stavba objektivně nevykazuje ani symptomy takového odchýlení se od parametrů, které by zakládalo nutnost zúřadovat změnu stavby před dokončením. Z ničeho se tak v předloženém případě nepodávalo a nadále nepodává, že by u dokončené Stavby či jakékoli její části došlo k výrazné změně parametrů tak, že by bylo přípustné ukládat stavebníku nějaké další povinnosti, resp. podmiňovat čímkoli užívání Stavby v jeho vlastnictví.
67. Podle žalovaného KHS, potažmo stavební úřad – bez ohledu na obsah spisu, popř. poznatky jiné jeho činnosti (měření hluku bylo provedeno Zdravotním ústavem v Ústí nad Labem v r. 2015; Protokol č. 44013/2015 v návaznosti na stanovisko č. j. KHSKV 13410/2014/HOK/Daš datované 2. 12. 2014) – může libovolně vznášet požadavek nejen na závazné stanovisko KHS u stavby, u níž není zákonným způsobem zjištěna relevantní nesouladnost (ba naopak), ale dokonce, i když spis obsahuje důkaz o hlukové nezávadnosti Stavby, nařizovat zkušební provoz.
68. V předloženém případě s přihlédnutím ke všem jeho konkrétním okolnostem, popsaným v žalobě, jakož i plynoucím ze spisu, s přihlédnutím k účelům relevantních ustanovení stavebního zákona, správního řádu, k nepřekročitelným mezím ústavně konformního výkonu veřejné moci, nejsou, nebyly a objektivně ani nemohou být ve vztahu k dokončené Stavbě naplněny zákonné předpoklady pro požadavek KHS, potažmo stavebního úřadu na předložení závazného stanoviska KHS, pro nekritické respektování stanoviska KHS a rozhodnutí stavebního úřadu o uložení povinnosti provést zkušební provoz, pro zahájení řízení o zákazu užívání stavby a vydání rozhodnutí – zákazu jejího užívání, ani pro změnu stavby před dokončením, natož za situace, kdy vydání posledního stanoviska KHS doprovázejí zásadní nesrovnalosti, a kdy nebylo řádně naloženo s námitkou podjatosti vznesenou žalobkyní.
69. Žalobkyně dále neviděla žádný důvod, aby cokoli, čím je Stavba tvořena, mohlo být považováno za technologické zařízení v rigorózním smyslu, tj. s jakým dle výkladu žalovaného a stavebního úřadu stavební předpisy spojují nutnost testování jeho provozu. Nelze navíc přehlédnout, že StZ tento pojem nedefinuje. Žalobkyně měla za to, že otopný systém vč. tepelného čerpadla i jeho výměníku je standardním technickým zařízením budovy. Bez zákonem podané definice klíčového pojmu, s nímž má být či je nějaká povinnost spojována a komukoli ukládána, resp. zaváděna možnost jejího uložení, se

neobejde ukládání povinnosti, pokud nemá jít o svévoli orgánu veřejné moci.

70. Projektovaný systém vytápění Stavby, jeho konsekvence a konotace jsou jasné nejpozději od vydání STP a tento stav se nezměnil. Obdobně to platí pro provedený systém vytápění Stavby. Nic na tom nemění postoj KHS ani Ministerstva zdravotnictví.
71. Žalobkyně dále uvedla, že rozhodně rozlišuje mezi jednotlivými řízeními, předměty jednotlivých řízení týkajícími se Stavby a nepovažuje shora označené rozhodnutí MMR za jakousi součást řízení ukončených naříkanými rozhodnutími. Žádným akceptovatelným způsobem výkladu obsahu žaloby nelze dospět k představě žalovaného, že by žalobkyně toto rozhodnutí MMR ve zde uvedeném smyslu vztahovala až už na cit. „...„řízení“ ve věci vydání kolaudačního souhlasu“, nebo na kterékoli z řízení předcházejících naříkaným rozhodnutím žalovaného. Je tomu právě naopak.
72. Mezi rozhodnutím žalovaného týkajícím se zkušebního provozu a jeho rozhodnutím týkajícím se zákazu užívání Stavby (jako celku) existuje vztah podmíněnosti, kdy řízení v druhé věci se odvíjí od řízení v první věci. Pakliže bude namísto odstranění prvního z naříkaných rozhodnutí, nemůže obstát a musí být odstraněno i druhé naříkané rozhodnutí. Jen v návaznosti na okolnosti prvního řízení a rozhodnutí mohl Úřad tvrdit, že nejsou doloženy doklady a podklady týkající se tepelného čerpadla. Avšak i samo o sobě takové tvrzení představuje nonsens, neboť především požadavek na jejich doložení nemá s ohledem na individuální okolnosti případu zákonné opodstatnění. Přiměřeně to platí pro negativní závazné stanovisko KHS ze dne 8. 10. 2018. Protože žalovaný tyto deficity aproboval, musí být i jeho druhé naříkané rozhodnutí odstraněno. Dlužno dodat, že pokud stavební úřad anebo KHS odvíjí cokoli (skutkově či právně) od prohlídek svolaných Úřadem před vydáním obou uvedených prvostupňových rozhodnutí, nemůže to obstát pro nezákonnost rozhodnutí o svolání a jeho způsobu, průběh prohlídek, jakož i protokoly o nich.
73. Žalobkyně uzavřela, že jak žalovaný, tak Úřad bezdůvodně, za současného ignorování trvajících námitky podjatosti, udržují žalobkyni v nejistotě zejména v tom, zda a kdy bude možno legálně užívat řádně povolenou a řádně provedenou stavbu se všemi jejími součástmi. Lze tak shrnout, že Vyjádření žalovaného – bez ohledu na jeho vnitřní rozpornost – nepřináší nic, co by mohlo i jen relativizovat význam kterékoli z výhrad uvedených v žalobě, a tedy požadavek žaloby na odstranění naříkaných rozhodnutí je i nadále plně po právu.

V.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení 1) až 4)

74. Osoby zúčastněné na řízení konstatovaly, že společné územní rozhodnutí a stavební povolení ze dne 25. 8. 2014 nabylo právní moci dne 29. 9. 2014 a již 30. 9. 2014 byla na stavební úřad podána stížnost proti umístění a provozu venkovní části tepelného čerpadla, tzn., že již 30. 9. 2014 byla celá rozsáhlá rekonstrukce objektu včetně vyvýšené betonové základové desky, oplocení a instalace venkovní části tepelného čerpadla dokončena. Žalovaný v dopise č. j. KK/268/SÚ/20-2 ze dne 23. 4. 2020 konstatoval pochybení, že stavební úřad se tímto rozporem a porušením nezabýval. Z toho vyplývá, že žalobkyně rozhodně nečinila v dobré víře, když stavěla, aniž měla v ruce Rozhodnutí o povolení ke stavbě.
75. Ve vydaném Rozhodnutí stavebního úřadu Sokolov dne 25. 8. 2014 byl povolen pouze přesah střechy na pozemek Města Sokolov p. č. X, o přesahu stavby betonové desky,

oplocení a venkovní částí tepelného čerpadla zde nic uvedeno nebylo. V celé stavební a projektové dokumentaci ani v Rozhodnutí stavebního úřadu Sokolov ze dne 25. 8. 2014 nebylo uvedeno vůbec nic o betonové základové desce a oplocení venkovní části tepelného čerpadla. Další úmyslnou dezinformací bylo tvrzení žalobkyně, že v případě základové betonové desky se jedná o původní kanalizační jímku, která byla pouze povrchově upravena. V místě původní kanalizační jímky je vybudován přístavek. Skutečné umístění venkovní části tepelného čerpadla (včetně okna bytové jednotky manželů T.), stav podloží a skutečná hloubka betonové desky s ukotvením oplocení jsou zachyceny ve výkresu pro dodatečné povolení stavby, které žalobkyně dne 7. 3. 2017 vzala zpět.

76. Žalobkyně v průběhu řízení účelově měnila označení oplocení pozemku města Sokolov, na kterém je umístěna kovová závěsná konstrukce s venkovní částí tepelného čerpadla. V žádosti o pronájem pozemku v roce 2016 uváděla, že se jedná o ochrannou branku, později (v Odvolání ze dne 4. 3. 2019) se odvolávala na § 79 odst. a) stavebního zákona s tím, že rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžadují informační a reklamní zařízení o celkové ploše do 0,6 m² umístěvaná mimo ochranná pásma pozemních komunikací, tudíž se nejedná o stavbu, ale primárně o lehkou nosnou konstrukci pro informační a reklamní zařízení, na které je umístěn reklamní banner. Reklamní banner byl připevněn až v průběhu roku 2017 na toto oplocení, ochrannou branku, či lehkou nosnou konstrukci, jež je umístěna v zadním traktu, kam nikdo nevidí.
77. Žalobkyně nedoložila, jako součást stavebního řízení, souhlas Města Sokolova jako vlastníka pozemku p. č. X se stavbou betonové základové desky, s oplocením ani s umístěním venkovní části tepelného čerpadla, a to ani v 1.PP, ani v jiné nadzemní části uvedeného pozemku. Nebyl doložen ani souhlas vlastníků okolních pozemků a objektů, nebyla odsouhlasena změna oproti schválené projektové dokumentaci.
78. O tom, že žalobkyně nejednala v dobré víře, svědčí i to, že předložila různým dotčeným orgánům odlišné projektové dokumentace ke schválení stavebního povolení. V projektové dokumentaci pro Záchranný hasičský sbor Karlovarského kraje nebyla venkovní část tepelného čerpadla vůbec uvedena a Krajské hygienické stanici Karlovarského kraje předložila dokumentaci odlišnou od dokumentace pro stavební úřad, kde je dokonce uvedeno tepelné čerpadlo vzduch-vzduch, tudíž se KHSKK vyjadřovala k úplně jinému čerpadlu. To bylo podle osob zúčastněných na řízení účelové a klamné jednání.
79. Dle projektové dokumentace předložené stavebnímu úřadu má být venkovní část tepelného čerpadla umístěna v 1.PP, tam byla také povolena, z toho plyne, že žalobkyně sama takové řešení stavby navrhla, neboť projektová dokumentace takové řešení obsahovala. Žalobkyně je je povinna se řídit společným rozhodnutím tak, jak jí bylo vydáno. Kvůli nevyznačeným kótám nelze z výkresu zcela přesně zjistit, kde se má venkovní část tepelného čerpadla nacházet, lze však spolehlivě určit, že to má být v 1.PP a nikoliv v 1.NP. Ve výkresu v 1.NP rozhodně není zakreslena, byť sama žalobkyně uvádí, že venkovní část tepelného čerpadla zasahuje do výše 1,3 m v 1.NP, ale v projektové dokumentaci v 1.NP nic takového uvedeno není. Tzn., že

stavba

je postavena v rozporu se stavební dokumentací. Žalobkyni byla jak ze strany stavebního úřadu, tak ze strany majitelů bytového domu B. X nabízena jiná varianta umístění venkovní části tepelného čerpadla. Tuto možnost žalobkyně zamítla.

80. Tvrzení žalobkyně v žalobě, že stavba byla dokončena až v listopadu 2014, je klamné a účelové, protože stavba, využívaná jako jazyková škola, byla již od konce září 2014 plně k tomuto účelu používána, včetně provozu tepelného čerpadla (bez povolení k provozu a kolaudace). Činnost jazykové školy žalobkyně je nepřetržitě v provozu od roku 2014 doposud, včetně provozu venkovní části tepelného čerpadla.
81. Dne 30. 9. 2014 byla manželé T. podána stížnost proti umístění venkovní jednotky tepelného čerpadla stavebnímu úřadu a teprve až 7. 10. 2014 si žalobkyně podala žádost o odkoupení pozemku Města Sokolov p. č. X. Dne 19. 2. 2015 žalobkyně od této žádosti odstoupila. Poté až dne 6. 1. 2016 uzavřela s Městem Sokolov nájemní smlouvu za účelem „umístění dočasné stavby“, přestože stavba betonové základové desky včetně oplocení a venkovní části tepelného čerpadla již dávno stála a rozhodně se nejednalo o dočasnou stavbu. Po stížnostech majitelů okolních objektů na nadměrný hluk venkovní části tepelného čerpadla byla dne 28. 2. 2017 nájemní smlouva Městem Sokolov vypovězena s termínem vyklizení pozemku Města Sokolov do 30. 6. 2017. Do dne podání vyjádření tak žalobkyně neučinila. Dne 12. 3. 2019 byla vyzvána k zaplacení smluvní pokuty za nevyklizení pozemku, kterou však žalobkyně doposud neuhradila. Dne 17. 7. 2017 žalobkyně znovu požádala o odkoupení pozemku p. č. 3128/1, Město Sokolov však stanovilo podmínku, že má žalobkyně doložit souhlas vlastníků okolních objektů s odkoupením pozemku, což nedoložila. Dne 25. 10. 2019 proběhlo první jednání před soudem prvního stupně, kde se Město Sokolov domáhalo vyklizení pozemku, soud zatím jednání odročil na neurčito s návrhem na mimosoudní dohodu. Rada města tuto mimosoudní dohodu neschválila.
82. Jako součást projektové dokumentace nebyla zpracována a předložena studie vlivu hlučnosti tepelného čerpadla na okolí v hustě zastavěné obytné zástavbě a s ohledem na umístění venkovní části tepelného čerpadla v nevyhovujícím stísněném vybetonovaném prostoru ve tvaru U mezi obvodovými zdmi bytového domu a rodinným domem (navíc vzhledem k instalaci venkovní části tepelného čerpadla přímo do okna bytu). Na provoz a hlučnost venkovní části tepelného čerpadla byla sepsána petice od občanů okolních objektů kvůli hlučnosti a byla předána na Městský úřad Sokolov dne 24. 1. 2019.
83. Venkovní jednotka tepelného čerpadla je umístěna v profilu okna bytové jednotky manželů T. a svým umístěním, provozem a hlučností obtěžuje uživatele bytu, snižuje komfort bydlení a znemožňuje jeho užívání dle potřeb vlastníků. Žalobkyně nepředložila v projektu, že umístění venkovní části tepelného čerpadla bude přímo v profilu okna bytové jednotky v hustě zastavěné obytné části (venkovní jednotka tepelného čerpadla je umístěna 24 cm daleko od okna bytové jednotky, 27 cm na výšku okna, což je naprosto nemorální). Přestože se žalobkyně v žalobě zmiňovala, že byla předložena kompletní projektová dokumentace, tak součástí projektové dokumentace dle vyhlášky 499/2006 Sb., která byla platná v době zpracování této projektové dokumentace, má být kromě jiných částí i souhrnná technická zpráva, kde musí být řešen kromě jiného i vliv hluku na okolní

stavby a prostředí. Pokud to není součástí dokumentace, je to vada projektové dokumentace.

84. Osoby zúčastněné na řízení dále uvedly, že žalobkyně odmítla měření hluku tepelného čerpadla po dobu 6 měsíců, doposud tedy nebylo provedeno. Podle údajů je hodnota akustického tlaku venkovní části tepelného čerpadla 52–54 dB, což samo o sobě nesplňuje podmínky hlučnosti v denní a noční době a je zřejmé, že tepelné čerpadlo bude vytvářet značný diskomfort především pro obyvatele bytu č. 2 (manželé T.) objektu B. X, ale i ostatních obyvatel okolních objektů. Nehledě na to, že při poklesu teplot pod bod mrazu stoupá značně hlučnost venkovní části tepelného čerpadla. Venkovní část tepelného čerpadla produkuje značné množství kondenzátu, kterému brání základová betonová deska ve vsakování, tzn., že namáhá zdivo sousedního bytového domu B. X vlhkostí. Ve výkresu pro dodatečné povolení stavby není nikde ani naznačeno, že by byla u sousedních domů provedena hydroizolace.
85. Vzhledem k umístění venkovní části tepelného čerpadla, které je nejen zavěšené v uzavřené kovové konstrukci, ale navíc je trvale oploceno a uzamčeno na pozemku Města Sokolov p. č. X, není možné pro vlastníky bytového domu B. X se dostat k údržbě domu ani k oknu bytové jednotky. Žalobkyně ani nedodrжуje dohodu o umožnění přístupu k dešťovému svodu vody, ke gule a za účelem udržovacích prací.
86. Dále osoby zúčastněné na řízení popsaly kroky žalobkyně v řízení, z nichž dovozovaly snahu žalobkyně o odstranění nežádoucích účastníků řízení, kteří se dožadují právní nápravy a odstranění chyb úředníků. Podle osob zúčastněných na řízení tudíž žalobkyně rozhodně nejednala v dobré víře, ale zneužila pochybení úředníků, účelově předkládala neúplnou a klamnou stavební dokumentaci, předkládala dezinformace o stavbě, provozuje nezakladované stavby, které jsou nepovolené a neoprávněné, a svým bezohledným a nemorálním jednáním poškozuje ostatní účastníky správního řízení.
87. Ve svém dalším podání osoby zúčastněné na řízení odkazovaly na zprávu o šetření úřadu ombudsmana ze dne 2. 11. 2020, č. j. KVOP-4527/2020. Oproti projektové dokumentaci byla provedena instalace jiného tepelného čerpadla, které má mnohem větší rozměry a jiné technické parametry a je podstatně hlučnější. V původní projektové dokumentaci ani nebyla zmínka o tom, že venkovní část tepelného čerpadla bude zavěšena v kovové drátěné konstrukci v těsné blízkosti fasády sousedního domu, že vyvýšená betonová deska bude zasahovat hluboko k základům sousedního domu, a že bude navíc ještě oplocena. V Rozhodnutí ze dne 25. 8. 2014 nebyla ni nikde zmíněn přesah venkovní jednotky na pozemek Města Sokolov.
88. K měření Zdravotního ústavu osoby zúčastněné na řízení uvedly, že bylo zadáno a prováděno až na základě žádosti o dodatečné povolení stavby, a to za rohem u jiného sousedícího domu v 2.NP, nikoli v okně přímo sousedícím s venkovní jednotkou. Měření tudíž bylo zkreslené a zcela zavádějící. Konečně osoby zúčastněné na řízení konstatovaly, že se současným umístěním a velikostí venkovní jednotky tepelného čerpadla, která je ovšem v rozporu Rozhodnutím ze dne 25. 8. 2014, rozhodně nebyl dán souhlas obyvatel okolních domů.

VI.

Ústní jednání

89. Jednání proběhlo za přítomnosti zástupce žalobkyně a pověřeného zaměstnance žalovaného. Účastníci setrvali na svých dosavadních argumentech. Žalobkyně označila za

nosný bod svých žalob skutečnost, že stavbu provedla na základě pravomocného stavebního povolení a v souladu s ním a s projektovou dokumentací.

90. Upozorňovala na podjatost úřední osoby prvoinstančního správního orgánu, kterou správní orgány vůbec neřešily. V jiném řízení přitom byla tatáž úřední osoba shledána podjatou a vyloučena ve vztahu k žalobkyni, z čehož lze dovozovat, že námitka nebyla lichá ani v řízeních, o nichž je veden spor.
91. Podle žalobkyně lze zkušební provoz nařídit u technologického celku, který je unikátní, nikoli sériově vyráběný, tedy u kterého nejsou známé hlučnost, dopady do životního prostředí apod. Zkušební provoz nicméně musí být nařízen už v podmínkách stavebního povolení.
92. Konečně žalobkyně zdůraznila, že správní orgány vůbec netvrdily, že tepelné čerpadlo překračuje hlukové limity, toliko vycházely z potenciálního nebezpečí.

VII.

Posouzení věci soudem

93. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích včas uplatněných žalobních bodů.

VIII.

Rozhodnutí soudu

94. Žaloby nejsou důvodné.
95. Hned v úvodu je nezbytné předeslat, že podstatná část žalobní argumentace představuje v podstatě pouze obsáhlý, ne vždy však zcela srozumitelný a přehledný popis průběhu různých řízení (některá ani nevedla k vydání žalobami napadených rozhodnutí) od roku 2014 až do současnosti, jejichž pojičkem je souvislost s rekonstrukcí budovy žalobkyně. V této změti textu musel soud identifikovat ty oddělitelné námitky, které přesahují rámec velmi obecné polemiky či pouhého popisu průběhu řízení a vzhledem k jejich precizaci, vnitřní soudržnosti a kvalitě mají vůbec nějaký argumentační potenciál (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS, bod 16). Zároveň je třeba si uvědomit, že soud za žalobkyni nemůže spekulovat nad dalšími argumenty či vybírat z reality ty skutečnosti, které žalobu podporují. Pak by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobkyně.
96. Pokud se jedná o napadená rozhodnutí 1 a 2 má soud i s přihlédnutím k tvrzením uvedeným zástupcem žalobkyně v replice a při jednání za to, že sporné skutečnosti jsou primárně dvojího druhu. Jednak zda správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, když rozhodnutí o zákazu užívání, resp. o zkušebním provozu podminily závazným stanoviskem, které nebylo součástí projektové dokumentace, dále, zda správní orgány pochybily, když nevypořádaly námitku podjatosti úřední osoby, která vydala prvoinstanční rozhodnutí.
97. Žalobní bod týkající se opomenutí námítka podjatosti není důvodný. Podle žalobkyně ze strany správních orgánů nebylo nijak reagováno na námitku podjatosti úřední osoby obsaženou v podání ze dne 16. 11. 2018 (viz bod 42 ve spojení s bodem 53 žaloby ze dne

23. 12. 2019), ve kterém žalobkyně konkrétně uvedla, že „konání referentky V. je v zásadním rozporu s právními předpisy, zejména nerespektováním § 115 odst. 2 ve vztahu k § 124 odst. 1 zák. č. 183/2006 Sb. v planém znění.“ Dále uvedla, že „referentka V. se v dříve napadeném ROZHODNUTÍ – ZÁKAZU UŽÍVÁNÍ STAVBY (str. 5ú ze dne 16. 10. 2018 odvolává na nesouhlasné závazné stanovisko KHS KK pod č. j. KHSKV 10643/HOK/Daš ze dne 8. 10. 2018. V OZNÁMENÍ ze dne 19. 10. 2018, ke kterému jsou podány tyto NÁMITKY, však několikrát uvádí č. j. KHSKV 106433/HOK/Daš ze dne 8. 10. 2018. Referentka Vojáčková nezvládá správně zapsat číslo jednací závazného stanoviska dotčeného orgánu (...).“

98. Z právě citovaných pasáží jasně vyplývá, že žalobkyně v daném podání uvedla tvrzení, která zpochybňují správnost či zákonnost postupu úřední osoby ve správním řízení. Správní řád upravuje podmínky pro vyloučení z projednávání a rozhodování věci v § 14 odst. 1, podle něhož „každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“ Z tohoto ustanovení je jednoznačně patrné, že institut vyloučení úřední osoby neslouží k ochraně účastníka před nesprávným (nezákonným) postupem správního úřadu, resp. konkrétní úřední osoby – toho může být předmětem případného odvolacího řízení proti rozhodnutím vydanému v prvoinstančním řízení. Jelikož žalobkyně v projednávané věci uvedla skutečnosti, které se zcela míjí s důvody potenciálně vedoucími k vyloučení referentky Vojáčkové, správní orgány nemohly nevypořádáním této námítky ovlivnit zákonnost správního řízení.
99. V této souvislosti soud doplňuje, že důvodem neprovedení důkazu rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 10. 2020, č. j. KK/832/SÚ/20-5, které se mělo týkat vyloučení referenty V. v jiném správním řízení, jehož účastníkem byla žalobkyně, je skutečnost, že soud přezkoumává pouze zákonnost postupu správních orgánů v žalobou napadených rozhodnutích. Konkrétní skutkové okolnosti vedoucí k vydání rozhodnutí, které žalobkyně navrhla k důkazu, mohly být zcela odlišné od nyní projednávané věci, zejména však neexistuje žádný vztah mezi žalobní námitkou týkající se nevypořádání uplatněné námítky (tj. nesprávného procesního postupu) a naplněním skutkové podstaty normy uvedené v § 14 odst. 1 správního řádu v jiném správním řízení.
100. Klíčovým žalobním bodem obsaženým v hrubých rysech v žalobě (viz bod 36 žaloby ze dne 23. 12. 2019), dále rozvinutým v rámci repliky a při ústním jednání, je tvrzení, že správní orgány pochybily, když zakázaly užívání stavby, resp. nařídily zkušební provoz, ač žalobkyně stavbu provedla na základě pravomocného stavebního povolení a v souladu s ním a s projektovou dokumentací.
101. Podmínky, jejichž splnění je předmětem přezkumu při uvádění stavby do užívání, jsou vymezeny v § 119 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017, podle něhož platí, že „stavební úřad při uvádění stavby do užívání zkoumá, zda stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím o umístění nebo jiným úkonem nabírajícím územní rozhodnutí a povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.“
102. Soud se neztotožnil s kategorickým tvrzením žalobkyně, že při uvádění stavby do užívání

je jediným kritériem soulad provedení stavby se stavebním povolením, resp. s projektovou dokumentací. Z právě citovaného ustanovení totiž jednoznačně vyplývá, že stavební úřad musí zaměřit svou pozornost nikoliv pouze na soulad „papírového stavu“ obsaženého v projektové dokumentaci s reálným výsledkem stavební činnosti, ale rovněž se musí zabývat tím, zda tento výsledek (skutečné provedení stavby) neohrožuje některou z hodnot uvedených v § 119 odst. 2 věta poslední stavebního zákona. Jistě má žalobkyně pravdu v tom směru, že při naplnění první zkoumané podmínky, tedy souladu „papírového stavu“ a faktického výsledku stavební činnosti, bude v naprosté většině případů bez dalšího splněna i podmínka druhá, tj. že *„stavba nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.“* Je tomu tak proto, že projektová dokumentace musí být zpracována odborně způsobilou osobou, která při své činnosti odpovídá za to, aby stavba mohla být řádně provedena (viz § 159 odst. 2 stavebního zákona věta první, podle něhož platí, že *„projektant odpovídá za správnost, celistvost, úplnost a bezpečnost stavby provedené podle jím zpracované projektové dokumentace a proveditelnost stavby podle této dokumentace, jakož i za technickou a ekonomickou úroveň projektu technologického zařízení, včetně vlivů na životní prostředí“*). Může ovšem nastat (výjimečný) případ, že ač byla stavba provedena podle projektu, přesto bude její existence či užívání způsobovat zásah do shora uvedených hodnot, jimž poskytuje stavební zákon ochranu. K této nestandardní situaci může dojít z různých důvodů – například u složitých staveb, u nichž není možné při projektové přípravě přesně vymezit jejich dopad na okolí, či v důsledku pochybení projektanta, který projekt stavby nesprávně vypracuje. Není proto správná konstrukce žalobkyně, že ke zkoumání dopadu stavby na okolí lze přistoupit pouze v případě, v němž by stavba byla provedena odchýlně od projektu. Tímto způsobem není shora citovaný § 119 odst. 2 stavebního zákona formulován, naopak toto ustanovení ukládá správním orgánům zkoumat soulad stavby a chráněných hodnot ve všech případech, a to z důvodů, které soud popsal výše. Přesně takovým způsobem stavební úřad v součinnosti s orgánem ochrany veřejného zdraví v této věci postupoval.

103. Nad rámec právě uvedeného soud dodává, že napadená rozhodnutí 1 a 2 nejsou nezákonná z důvodu porušení legitimního očekávání žalobkyně. Je třeba si uvědomit, že otázka legitimního očekávání je úzce spjata s ustálenou správní praxí. K této otázce se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, L'ORÉAL, když mj. uvedl, že *„správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.“* V nyní projednávané věci k naplnění předpokladů pro vznik legitimního očekávání dojít nemohlo, neboť žalobkyně se svých očekáváním opírá o aplikaci zcela odlišných ustanovení, než na základě kterých byla vydána napadená rozhodnutí. Rozhodnutí o zákazu užívání stavby (o zkušebním provozu) nemůže být nezákonné z důvodu postupu stavebního úřadu v řízení s jiným předmětem (řízení o vydání stavebního povolení, řízení o předčasném užívání stavby), jichž se žalobkyně dovolává.
104. S žalobkyní lze v obecné rovině souhlasit i v tom směru, že stavební úřad při vydání rozhodnutí o zákazu užívání stavby, resp. při nařízení zkušebního provozu, nemůže postupovat nahodile bez existence konkrétních skutečností odůvodňujících taková rozhodnutí. Na rozdíl od žalobkyně má však soud za to, že v nyní projednávané věci

k žádné libovůli ze strany stavebního úřadu v tomto směru nedošlo, naopak se při vydání napadeného rozhodnutí 1 a 2 řídil vůlí Krajské hygienické stanice, resp. Ministerstva zdravotnictví jakožto dotčených orgánů chránících veřejný zájem ve smyslu zákona č. 258/200 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Pokud se jedná o obsah závazných stanovisek a jejich potvrzení nadřízeným orgánem, pak má soud za to, že ani v tomto směru nelze mluvit o libovůli či šikaně žalobkyně. Dotčená stanoviska obsahují jasně identifikovatelné a jednoznačné skutečnosti a závěry, z nichž vyplývá potenciální ohrožení veřejného zájmu na ochraně zdraví, zároveň v potvrzení dotčených stanovisek Ministerstvem zdravotnictví jsou tyto závěry podrobněji rozvedeny a doplněny s odkazem na odvolací důvody žalobkyně. Z obsahu žaloby a zejména repliky vyplývá nad rámec výše vyvrácené polemiky o tom, že při uvádění stavby do užívání je jediným kritériem soulad provedení stavby s projektovou dokumentací, toliko jediný argument, který věcně zpochybňuje závěry dotčených orgánů – dotčené orgány měly pochybit, když se ve svých úvahách nevypořádaly z Protokolem č. 44013/2015 Zdravotnického ústavu v Ústí nad Labem z roku 2015 obsahujícím výsledky měření hluku ze stavby žalobkyně. Ani s tímto tvrzením se však soud nemůže ztotožnit. Ministerstvo zdravotnictví se otázkou měření hluku v roce 2015 zevrubně zabývalo na straně 6 a 8 potvrzení dotčených stanovisek, přičemž precizním způsobem vysvětlilo důvody, na základě kterých bylo nutné přistoupit ke zkušebnímu provozu i přes existenci daného měření. Na závěry dotčených orgánů soud v plném rozsahu odkazuje.

105. Závěr soudu o nedůvodnosti žaloby vůči napadeným rozhodnutím 1 a 2 není nijak způsobilá ovlivnit ani argumentace žalobkyně týkající se rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 6. 1. 2019 vydaného v přezkumném řízení, neboť toto rozhodnutí se týká jiného řízení – konkrétně řízení o odstranění stavby.
106. Soud se dále zabýval zákonností napadeného rozhodnutí 3, které se týkalo odstranění stavby betonové základové desky a oplocení na pozemku parc. č. X v k. ú. Sokolov. I v tomto směru platí v plném rozsahu to, co bylo uvedeno stran obsahové kvality žaloby a rozsahu přezkumné činnosti soudu v bodu 95 rozsudku. Stejně jako žaloba proti rozhodnutím 1 a 2 obsahuje i žaloba proti rozhodnutí 3 rozsáhlý popis předcházejících řízení od roku 2014 – 2019. V takto formulované žalobě by soud schopen identifikovat jediný žalobní bod způsobilý věcného přezkumu – tvrzenou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Pokud se jedná o odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, pak je nezbytné předeslat, že byť dosahuje značného rozsahu (strana 2 – 19 rozhodnutí), obsahuje pouze jediný rozhodovací důvod, který lze shrnout tak, že stavba betonové základové desky a oplocení je umístěna na pozemku jiného vlastníka – města Sokolov, který nedal ke stavbě souhlas, stavba tedy zasahuje do vlastnického práva jiného bez právního titulu a je dán důvod nařídit její odstranění podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Prvoinstanční orgán se přitom vyšel z následujících skutečností: Žalobkyně stran části stavby, která je umístěna na pozemku města Sokolova, podala žádost o dodatečné povolení stavby, uzavřela s městem Sokolov nájemní smlouvu, na jejímž základě mohla pozemek využívat, smlouva byla následně městem Sokolov vypovězena, načež žalobkyně vzala žádost o dodatečné stavební povolení zpět a řízení bylo zastaveno. Tento skutkový děj je přitom mezi účastníky nesporný (viz bod 20 až 23 žaloby proti rozhodnutí 3). Soud má za to, že takovéto odůvodnění je plně přezkoumatelné a odpovídá i náležitostem § 68 odst. 3 správního řádu. To samé lze konstatovat stran napadeného rozhodnutí 3, v němž je obsažena reakce na jednotlivé odvolací námítky žalobkyně. V této souvislosti soud pouze podotýká, že obsah odvolacích námitek, ani argumentace obsažená v žalobě, nijak

nezpochybňuje klíčový rozhodovací důvod, na němž je vystavěno prvoinstanční rozhodnutí, tj. že žalobkyně prováděla stavební činnost na cizím pozemku, aniž by k tomu měla příslušné oprávnění.

107. Závěrem soud uvádí, že při jednání neprovedl důkaz stavebním spisem, souhlasným stanoviskem Krajské hygienické stanice Karlovarského kraje ze dne 17. 4. 2014, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby. Jedná se o podklady, které byly relevantní pro stavební řízení, nikoliv pro řízení vedoucí k vydání žalobami napadených rozhodnutí.
108. Žaloby soud shledal nedůvodnými, proto je podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IX.

Náklady řízení

109. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se však žalovaný práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal, rozhodl soud, že právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků nepřísluší.
110. Osobám zúčastněným na řízení rovněž nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud neuložil povinnost, v souvislosti s níž by jim jakékoli náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 11. května 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu